

Bekentenis

MOTELL RIJNEN

'Ik moet je iets vertellen.'

Dat is het eerste wat jij zei nadat je aan de keukentafel was gaan zitten. Jij keek mij met droevige ogen aan. Het viel mij op dat de groeven in je gezicht dieper waren dan anders. Alsof de rimpels definitief besloten hadden om nooit meer weg te gaan. Jij zou voortaan altijd een gerimpeld gezicht hebben, van de ouderdom en van de zorgen.

We weten allebei dat jij gemakkelijker dan anderen in moeilijkheden raakt. Jij zoekt de problemen op of de problemen zoeken jou op. Ik ben je nogal eens te hulp moeten schieten als jij je weer eens in de nesten had gewerkt. Jij rekent op mij. Jij weet dat je op mij kunt rekenen, altijd. Ik strijk voor jou de plooiën glad en ruim de puinhopen op die jij veroorzaakt hebt.

Deze keer wist ik meteen dat er iets ernstigs aan de hand was. Je vroeg niet om hulp; jij wilde mij wat vertellen. Ik was extra op mijn hoede.

'Je zult het niet geloven en toch is het echt waar...'

Weer keek je mij langdurig aan, onzeker, vertwijfeld.

'Ik heb er lang over nagedacht of ik het zou doen. Eerst dacht ik van niet. Jij bent altijd oprecht geweest en ik heb daar nooit misbruik van willen maken. Ik ben gaan twijfelen. Ik moet het iemand vertellen, ik moet het jou vertellen, voor-

al jou.'

'Je kunt mij vertrouwen,' zei ik terwijl ik je strak aankeek, 'wat je aan mij vertelt blijft tussen ons. That's what friends are for. Fathers and sons. My lips are sealed.'

'Ja, dat is zo. Jij bent mijn zoon en mijn vriend. Mijn beste vriend; misschien zijn jij en Ellen wel mijn enige echte vrienden.'

'Nou, voor de draad ermee.'

Je ademde diep in. Je adamsappel bewoog en even leek het alsof je de lucht inslikte. Je vond het moeilijk en ik begon me af te vragen wat er aan de hand was. Eerlijk gezegd snapte ik er niets van.

Ik zie ons nog samen aan de keukentafel zitten. Het is alweer tien jaar geleden dat jij op het punt stond om je geheim te onthullen. Tien jaar, ongelooflijk, de tijd is voorbij gevlogen en in die tien jaar is er veel gebeurd. Ik heb aan de grond gezeten. Ik wist van ellende niet meer waar ik het moest zoeken. Ik ben alles kwijt geraakt, de toekomstdromen die ik had, de vader die mij heeft opgevoed en de vrouw van wie ik hield. Ik raakte jullie kwijt, jou omdat jij doodeenvoudig de deur achter je dicht trok en haar omdat ze niet lang daarna uit het leven stapte. Tien jaar geleden hebben jullie mij alleen achtergelaten.

'Het slijt met de jaren,' zei iedereen me, maar ik word nog steeds verdrietig als ik eraan terugdenk of als ik er met anderen over praat. Ik wil niet begrijpen waarom je ineens opstond en vertrok. Ik vond het erg dat je tien jaar niets van je liet horen en toch ben ik niet boos op je. Ik vind het een godsgeschenk dat je bent teruggekomen. Het voelt als een nieuwe kans.

'Hallo, ik ben je vader, herinner je je mij nog?'

Ja, natuurlijk herinner ik me jou nog. Er is in de afgelopen tien jaren geen dag voorbij gegaan of ik lag 's avonds in mijn bed over Ellen of over jou te piekeren. Ik heb me afgevraagd waar je kon zijn, of je nog wel in leven was, waarom je niets meer van je liet horen. Ik kon niet anders doen dan afwachten totdat je zou terugkomen. Ik wist dat alleen jij daarover zou kunnen beslissen.

'Mag ik terugkomen in jouw leven?'

Dat vroeg je toen je weer voor mijn deur stond. Ik was totaal verrast, niet in staat om snel om te schakelen in mijn hoofd. Ik heb je minutenlang aangestaard voordat ik iets kon uitbrengen.

'Kom maar binnen, ik ben alleen thuis.'

'En Ellen?' Bij het uitspreken van de naam Ellen, zag ik jouw ogen even oplichten.

'Ellen is er niet meer.'

Je keek me vragend aan.

'Ellen kon het leven niet meer aan. Kort nadat jij wegging maakte ze er een eind aan.'

'Wat heb ik gedaan?'

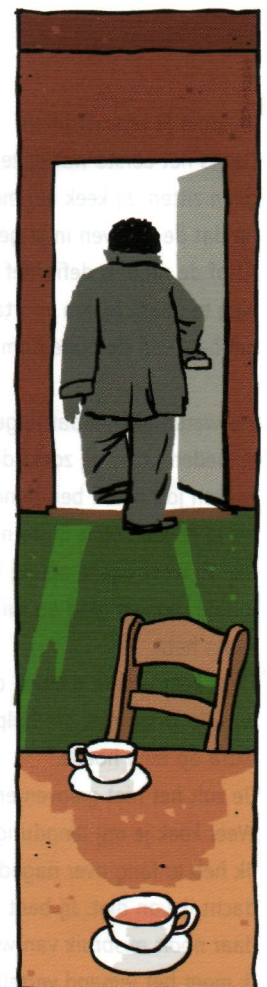
Je sloeg je handen voor je gezicht. Je kwam binnen en je huilde. Ik moest jou troosten, ik jou en niet jij mij.

'Het is bijna tien jaar geleden, vader.'

'Ja, dat is zo', zei je, 'Ik moest weggaan. Ik kon niet langer leven met de leugen. Ik kon jou niet meer recht in de ogen kijken. Ik kon het je niet vertellen. Ik durfde het niet - het was makkelijker om van jullie weg te lopen. Ik durfde je niet

eens te vertellen dat ik weg zou gaan en het heeft lang geduurd voordat ik wist dat je jezelf niet kunt ontvluchten.' Het was een ultieme bekentenis die hij bijna stotterend aflegde.

'Ja,' zei ik, 'eigenlijk heb ik het al die jaren geweten. Diep in mijn hart heb ik altijd geweten waarom je bent weggegaan en toch hoopte ik dat je zou terugkomen. Voor Ellen is het te laat, voor mij ben je nog op tijd.'

Illustratie: Demian Geerlings.